

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CODRIN, ȘERBAN

Testamentul din strada Nisipuri : alcătuit și rânduie Mai-Prejos-de-Infern,
în Infern, Purgatoriu, Paradis și Mult-mai-Presus odată cu oculta dezordine a
inscripțiilor de la o poartă la alta pe vremea grozavei călătorii / Șerban Codrin. -
București : Ideea Europeană, 2024

ISBN 978-630-333-051-8

821.135.1

Șerban Codrin

Testamentul din strada Nisipuri

alcătuit și rânduie
Mai-Prejos-de-Infern, în Infern,
Purgatoriu, Paradis și Mult-mai-Presus
odată cu oculta dezordine a inscripțiilor
de la o poartă la alta
pe vremea grozavei călătorii

DOCUMENT ÎNREGISTRAT
DUPĂ SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI.....
Strict secret

Exemplar unic

DOSAR DE INSTRUCȚIE

ALCĂTUIT PE BAZA „POEMELOR DIN CARTEA DE MUNCĂ” ȘI A ALTOR NOTE INFORMATIVE DE SERVICIU ASUPRA ADEVĂRULUI, VIEȚII ȘI CĂILOR URMATE ÎN MOD FRAUDULOS DE POETUL CU MÂINILE MURDARE ÎN CÂRDĂȘIE CU OMUL VIRGIL, DOUĂ OBIECTIVE DECONSPIRATE CU VIGILENȚĂ ȘI URĂ PARTINICĂ FĂRĂ DOCUMENTE DE IDENTIFICARE ȘI LOCURI DE MUNCĂ PE STRADA NISIPURI

MAI-PREJOS-DE-INFERN

- I. Născut prin eforturile mamei sale și ajuns / 7
 II. Rătăcit pe strada Nisipuri, numărul zero bis / 7
 1. (Mai prejos de zile și nopți nu găsesc) / 7
 2. (Un chip de căsuță cam fără chip) / 8
 3. (Îmi notez în memorie, apoi arunc ciorna) / 10
 4. (Nu Oedip, ci cuvântul poetului dinaintea sfinxului) / 10
 5. (Cum tragi pe Dumnezeu de barbă sau de vorbă) / 11
 6. (O iluzie sau un plic foarte ciudat) / 11

7. (Părintele Ceresc se destăinuie) / 12
 8. (Cine a îndrăznit să așeze negru pe alb) / 12
 9. (A murit Dumnezeu, un strigăt la marginea șanțului) / 13
 III. Te Deum viae Nisipuri / 14
 1. (Te Deum viae Nisipuri laudamus, sau cine poartă un metronom în brațe) / 14
 2. (Te aeternum Patrem, câtă ușurare) / 16
 3. (Pleni sunt caeli, este cel mai bun prilej) / 17
 4. (Te per orbem terrarum, este adevărat) / 17
 5. (Tu devicto, bătrânul domn îmi explică) / 18
 6. (Judex crederis, am întregul respect) / 19
 7. (Lux eterna, un babilon de cărți) / 20
 8. (Te ergo quaesumus, apreciez talentul de recitator) / 21
 9. (Aeterna fac, alături de fișa de împrumut) / 22
 10. (Dignare Domine, bătrânul poartă niște ochelari străini) / 23
 11. (In te Domine sperave, sunt un idiot) / 24
 12. (Dixit Dominus, preocupat să se caute prin propriile buzunare) / 25
 IV. Odată cu mirarea tuturor mirărilor / 26
 1. (Amân să îmi notez niște versuri, până le uit) / 26
 2. (Din proprie voință, bătrânul Domn cam pleacă) / 26
 3. (Dat afară din bibliotecă, sau evacuat fără proprie voință) / 27
 V. Mărturisirea poetului și începutul călătoriei / 28
 1. (Rătăcit în cea mai fioroasă pădure) / 28
 2. (Prima întâlnire cu brațul protector al omului Virgil) / 29
 3. (Odă în metru temporal: Despre împărțirea orei) / 30
 4. (Cum a ratat omul Virgil tot felul de șanse) / 33
 5. (Drept urmare, maestrul și universul stăruitor) / 33
 6. (În cele din urmă, omul Virgil face un gest esențial) / 34
 VI. O vizită foarte importantă la sediul unui anumit / 35
 1. (În ceea ce privește somnul rațiunii) / 35
 2. (Un imn în stil de mărturisire al omului Virgil) / 36

3. (Oricât de fericit, maestrul își deplânge starea) / 37
4. (Cu toate că nu credea în cine știe ce continuare) / 39
5. (Omul Virgil călcat în picioare în propriul atelier) / 42
6. (Mărturisirea omului Virgil) / 42
7. (...decât ornamentale, un poem dedicat muzei) / 44
8. (Imnul celest al străzii Nisipuri) / 45
9. (Propuneri frapante, tocmai de aceea mama) / 46
- VII. Încă un poem din fondul de aur / 47

INFERNUL

- I. Niciodată nu te-am privit, oceanule, în față; / 51
- II. Decoruri și popasuri la poarta Infernului / 52
  1. (Rătăcit printre zilele și nopțile veacului) / 52
  2. (Marele îndemn să se dea poetul important) / 52
  3. (Poetul și omul Virgil văd, într-adevăr) / 53
  4. (Încep să treacă rânduri-rânduri ziditorii) / 54
  5. (De ce dă în clocote maestrul, adică o întoarce pe răs) / 55
  6. (Reproșuri întru totul meritate sau nemeritate) / 56
  7. (Orizontul se va deschide luminos înaintea poetului) / 57
  8. (Poem informativ despre dispariția inscripțiilor) / 58
- III. Călătoria în Infern / 61
  1. (Omul Virgil, în felul său afectuos) / 61
  2. (Eu nu-ți inventez inscripționări năzdrăvane) / 61
  3. (Un poem fără niciun rost) / 62
  4. (Invocație sau propunere de inscripție) / 63
  5. (Despre întâmplarea de-a te împiedica de un vers) / 64
  6. (Odă politică despre vechi temelii, romane) / 65
  7. (Mărețe irealități de pe meleagurile cu desfășurări) / 68
  8. (Pavoazat cu mustață de pomină, un bătrân pescar) / 73
  9. (Poemul din damigeană) / 75
  10. (Îndemnuri și nedumeriri pe țărmurii unei ape negre) / 75

11. (Niște nenorocite fantome ale muncilor) / 77
12. Acarul / 80
13. Betonistul / 81
14. Borșăreasa / 81
15. Boschetarul / 82
16. Brutarul / 82
17. Bucătăreasa / 83
18. Buldozeristul / 83
19. (Un eveniment meteorologic într-o surprinzător) / 84
20. Casierița de la bufetul cu autoservire / 87
21. Cantonierul / 87
22. Cârциumarul / 87
23. Centralista / 88
24. Clopotarul / 88
25. Combinierul / 89
26. Cosașul / 90
27. Covrigarul / 91
28. Culegătorul de cartofi / 92
29. (A XCIX sutră către Grill în formă de poem) / 92
30. Culegătorul de fasole / 96
31. Culegătorul de pepeni / 97
32. Culegătorul de buruieni și ciuperci / 97
33. Culegătorul de porumb / 97
34. Culegătorul de sfeclă de zahăr / 98
35. Distribuitorul / 98
36. Dogarul / 100
37. Fierarul / 101
38. (Elegia drumului: Continuându-și calea) / 101
39. Fântânarul / 104
40. Florăreasa / 105
41. Frânarul / 105
42. Forjorul / 106

43. Fotograful (1-9) / 107
44. Geamgiul / 110
45. Gipsarul / 111
46. Grătaragiul / 111
47. (Elegie la apa Vavilonului) / 112
48. Gunoierul / 114
49. (Cine sapă în balcon, cine adâncește o groapă) / 115
50. (Strălucitoare, în depărtare, arhitectura epocii de aur) / 116
51. (Despre cum trag unii viața de coadă) / 117
52. Hingherul / 118
53. Impiegatul / 118
54. Infirmiera / 119
55. Îngrijitorul / 119
56. Laborantul / 120
57. Lutierul / 120
58. Magazinerul / 121
59. Măturăresele / 121
60. Motopompistul / 122
61. Milițianul / 122
62. (Elegia școlii-de-arte-și-meserii, după groaznice
 întâlniri) / 123
63. Mulgătoarea / 126
64. Olarul / 127
65. Ospătărița / 127
66. Paznicul de câmp / 127
67. Paznicul de far / 128
68. Paznicul de noapte / 128
69. Pădurarul / 128
70. Părintele Ceresc / 129
71. (Poem informativ și un comentariu ultimativ) / 137
72. Pândarul / 139
73. Plăcintăresele / 139

74. Plugarul / 141
75. Precupeța / 142
76. Sacagiul / 143
77. Santinela / 144
78. Spălătoresele / 144
79. Sportivul / 145
80. Stânjenarul / 146
81. Șoferul / 146
82. (Alți condamnați la irealitate, dar cui îi mai pasă) / 147
83. (Poetul se miră, iar Omul Virgil nu înțelege) / 149
84. Tinichigiul / 149
85. Tractoriștii / 150
86. Țăranii / 150
87. Țăranul / 152
88. Văcarul / 152
89. Vânătorul / 153
90. Vânzătoarea de înghețată / 154
91. Vânzătoarea de lozuri / 154
92. Vânzătoarea de parfumuri / 155
93. Zețarul (Culegătorul de litere) / 155
- IV. Sfârșitul călătoriei în Infern / 155
1. (Omul Virgil și bagajul său) / 155
2. (Poemul recitat de maestru în loc să-și continue) / 156
3. (Nu existau cărți poștale cu grandiosul monument) / 157
4. (Groaznica pocitanie se exprimă în măreț acord) / 158
5. (O întâlnire și o sperietură) / 159
- V. O întâlnire cu inima / 161

PURGATORIUL

- I. Inimă în bejenie pe un drum / 165
- II. Călători în preajma Porții-Purgatoriului / 165

1. (Omul Virgil, împiedicat) / 165
2. (În dialog cu propria umbră) / 166
3. (Atribuit celui mai integru om Virgil, un poem) / 167
4. (Prilej să cânte, printre sughițuri) / 167
5. (Dinaintea unei porți cu frontonul dărăpănat) / 168
6. (Versuri plagiate de pe geniale indicatoare) / 170
7. (Poem informativ și un comentariu) / 171
8. (Invocație printr-o propunere de inscripție consemnată) / 173
- III. Călătoria în Purgatoriu / 174
1. (Cu mare uimire, omul Virgil) / 174
2. (Cine se așază disciplinat la coada-cocoșului) / 175
3. (Neputința de a recita un verset mai faimos) / 176
4. (Despre propriile noastre cârje și despre discipolii talentați) / 177
5. (Balada lui Grill) / 179
6. (Spaimetele maestrului dinaintea maștrilor spaimelor) / 179
7. (Poetul recită cu singura încredințare că va învia) / 182
8. (Omul Virgil enumeră roadele din tăgârța burdușită) / 183
9. (Omul Virgil sub teroarea unei beții) / 183
10. (Omul Virgil recită poemul cu acompaniament) / 184
11. (Până să ne odihnim cu un fir de iarba-cănărașului) / 184
12. (O părere a poetului despre rolul cartofilor în revoluție) / 185
13. Actorul / 186
14. Agronomul / 188
15. Arhitectul / 189
16. Arhivarul / 190
17. Astrologul / 191
18. Astronomul / 191
19. Bibliotecarul / 192
20. Biograful / 192
21. (Elegia ceasului jucător cu timpul) / 193
22. Biologul / 195

23. Cântărețul de muzică populară / 196
24. Ceasornicarul / 196
25. Cenzorul / 197
26. (Poem informativ și un comentariu filozofic) / 198
27. Colectionarul de ziare / 200
28. Comentatorul / 201
29. Compozitorul / 201
30. Corespondentul de presă / 202
31. Coristul / 203
32. Dirijorul / 204
33. (Curând, pe cale de consecință) / 204
34. Dizeuza / 207
35. Doctorul / 208
36. Ecologul / 208
37. Educatoarea / 209
38. Elevii / 210
39. Farmacista / 210
40. Filozoful / 211
41. Fizicianul / 212
42. Îndrumătorul / 213
43. Judecătorul / 213
44. Logicianul / 213
45. Matematicianul / 214
46. (Pentru că totul, chiar dacă nu înțelegem) / 214
47. Medicul de circumscripție comunală / 219
48. Mânuiitorul / 220
49. Metafizicianul / 220
50. Meteorologul / 221
51. Moralistul / 221
52. Oenologul / 222
53. Pictorul / 222
54. Poetul / 223

55. (Poem informativ și un comentariu psihiatric) / 223
  56. Popa / 226
  57. Porcarul și violonista / 227
  58. Rapsodul / 228
  59. Sculptorul / 229
  60. (Orice găsești, începând cu vapoare în zbor) / 229
  61. (Orgolioasă mărturisire) / 230
  62. (Din nou apare, în orizontul orizontului, orașul de aur) / 231
  63. Seismologul / 233
  64. Teologul / 233
  65. Tragedienele / 234
  66. Țambalagiul / 236
  67. Viitorologul / 237
  68. (Mai mult plin după al șaptelea pahar de vin) / 238
  69. (Strada Nisipuri în cinci prieteni) / 239
  70. (Trap-trap, trap-trap) / 240
- IV. Sfârșitul călătoriei în Purgatoriu / 241
1. (Despre unele cuvinte de neînțeles) / 241
  2. (Despre inventarul din adâncul unui buzunar gol) / 241
  3. (Un poem enigmatic al bardului Leonid) / 242
  4. (Alte amănunte despre motanul detectivului Arthur) / 243
  5. (Poemul dezacordat odată cu amenințătorul prilej) / 243
  6. (Omul Virgil, oripilat de întâmplare) / 244
  7. (O singură idee desprinsă din marele și fierbintele) / 244
  8. (Printre pahare ciobite, poetul pierde literele) / 245
- V. N-am mai ajunge, un poem al omului Virgil / 248

PARADISUL

- I. La început a fost paradisul / 251
- II. Cea mai aprobată inscripție la Gazeta de Perete / 252
1. (Rătăciți și eșuați, omul Virgil și poetul) / 252

2. (Ce se întâmplă când mă ia gura pe dinainte) / 252
  3. (Cui îi lipsește al zecelea simț) / 253
  4. (De ce mă țintuiește maestrul cu ochii) / 256
  5. (Poem informativ și un comentariu) / 258
- III. Călătoria în Paradis / 259
1. (Rătăciți, cu mâinile în cap) / 259
  2. (Despre iresponsabilitatea poetului) / 260
  3. (Invocație de negăsit în buzunarul omului Virgil) / 260
  4. (Continuare a ciornei, scrisă de mâna personală) / 261
  5. (Primul poem recitat maestru chiar în pragul) / 262
  6. (Rămas pe gânduri la aureola serenității) / 263
  7. (Maestrul îmi completează cu minunată competență) / 265
  8. (Poemul declamat între fremătătoare) / 267
  9. (Prevestirea unei furtuni înarmate până în ranga) / 267
  10. (Încă un produs extras din recuzita omului Virgil) / 268
  11. (Foste omagii florale pregătesc viitoare omagii) / 269
  12. Activista / 270
  13. Călăul / 272
  14. Cei Patru Mari Dascăli ai Popoarelor / 274
  15. Conducătorul (Cel Mai Iubit Fiu) / 275
  16. Deputatul în Marea Adunare Națională / 278
  17. (Poem informativ și un comentariu) / 279
  18. Dictatorul / 280
  19. (Documente de o inestimabilă valoare) / 285
  20. Grădinarul / 296
  21. Marele Om al omenirii / 297
  22. Marele Timonier / 298
  23. Profetul / 299
  24. Revoluționarii / 303
  25. Sămânțarea / 305
  26. Torționarii / 307
  27. Satan de bronz / 308

- IV. Sfârșitul călătoriei în Paradis / 309
1. (Rătăciți și frânți de poverile credinței) / 309
  2. (Zâmbete înrămate în frunze de laur) / 310
  3. (Sub o salcie cu plete decadente) / 311
  4. (În șocul viziunii, poetul ratează) / 312
  5. (Poemul Cetății Luminoase) / 315
  6. (Tot este ceva, în căutarea Părintelui-Ceresc) / 316
- V. Omul Virgil strigă un verset / 317

MAI-PRESUS-DE-PARADIS

- I. Deja conducătorii silitori și statuari și îmbătați / 321
- II. Pe un târâm fără poartă cu inscripție / 322
1. (Rătăciți și cufundați în confuzii) / 322
  2. (După câteva momente de uluire) / 322
  3. (Ce să facă omul Virgil și poetul cu nenorocitele mâini) / 323
- III. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis / 324
1. (Rătăciți și înhăitați cu băutori de nădejde) / 324
  2. (În mod esențial, în ce se transformă becurile) / 325
  3. (Insecte umane în noua eră) / 326
  4. (Întâlniri cu oameni noi, cei mai minunați) / 327
  5. (Omul Virgil întăritat pe fapte la pahar) / 330
  6. (Galaxii, roiuri de galaxii și muzica sferelor) / 331
  7. (Pur și simplu îmi dau cu părerea) / 332
  8. (În lipsa lui Ovidius, mai avem barzi vârați) / 334
  9. (Poem informativ și trei comentarii despre arta) / 336
  10. (Omul Virgil își continuă argumentațiile o dată) / 340
  11. (Din partea omului Virgil, propunere de ascultare) / 342
- IV. Apocalipsa după lampa lui Ilici, revoluționarul / 343
- Unu. Entomologul de profesie în pădurea finlandeză / 343
- Doi. Proletarul de profesie la banchetul / 377
- Trei. Colecționarul de profesie în muzeul de artă / 409

- Patru. Dumnezeu de profesie în depozitul de sare / 422
- V. Alte întâmplări din Parcul Universului / 452
1. (Se fac pregătiri pentru încă o recitare) / 452
  2. (Niște versuri cu valoare mai presus decât botanică) / 453
  3. (Încă o părere plină de înțelepciune locală) / 453
- VI. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis / 455
1. (Nisipul tocmai face o pauză) / 455
  2. (Un coșmar liric al bardului Leonid) / 456
  3. (Dușmanul tuturor popoarelor) / 457
  4. (Un coșmar cu bucurie) / 458
  5. (Astfel, din cuvinte simple) / 458
  6. (Un coșmar evadat dintre alte coșmaruri) / 459
  7. (Interludiu solemn la coșmarul metamorfozat) / 460
  8. (Un coșmar metamorfozat în statuie) / 460
  9. (Alte versuri risipite printre firele bărbii pornite) / 461
  10. (Atât îmi mai rămăsese, să înțeleg entuziasmul) / 462
  11. (Strigătul poetului în afara portofoliului) / 462
  12. (Înțelept, omul Virgil îmi divulgă definiția revoluției) / 463
  13. (Cum se transformă legea retrogradă a gravitației) / 465
- VII. Confesiune despre mustăciosul tuturor popoarelor / 465
- VIII. Alte mărturisiri ale omului Virgil / 473
1. (Rătăciți, tocmai acum) / 473
  2. (Întrebările continuă despre spovedanii, microfoane) / 473
  3. (Poemul despre bulevarde și alte fundături) / 475
  4. (Cine ar vrea să fie însuși Mântuitorul) / 475
  5. (Cu puțină vreme înainte de schimbarea la față) / 476
- IX. Schimbarea la față a omului Virgil / 476
1. (Cine este furios și cine se poartă aiurea) / 476
  2. (Poemul despre Noul Tron) / 478
  3. (Maestrul mă strânge de gâtul proprietate personală) / 478
  4. (Omul Virgil recită poemul miilor) / 479
  5. (În modul cel mai materialist) / 480

6. (Crede în continuare maestrul) / 484
- X. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis / 486
  1. (Numai învingătorii scriu) / 486
  2. (Despre cei mai conștienți porumbei) / 491
  3. (În Parcul Universului, cântecul diavolului) / 493
  4. (Apocalipsa omului Virgil față cu apocalipsa) / 495
  5. (Dialectica spânzuratului) / 496
  6. (Ștreangul sau funia) / 497
  7. (O plângere a plângerilor după Rodian-citire) / 497
  8. (Învățăturile omului Virgil) / 498
  9. (Violetele maestrului) / 498
  10. (Dialectica becului) / 500
  11. (Descântec de nevinovăție) / 500
  12. (Ca o ștafetă de la patriarhul Enoh) / 502
  13. (Poemul sârmei scris cu bucurie) / 504
  14. (Nici viitorul nu mai este ce a fost) / 504
  15. (Cine își iese din minți) / 505
  16. (Cântece de lume-lume nouă) / 507
  17. (O glorioasă evadare din marele cor) / 509
  18. (Începe producția înaltelor poeme) / 509
  19. (Cine strigă, cine nu aude) / 510
- XI. Sfârșitul călătoriei Mai-Presus-de-Paradis / 510
  1. (Mai-presus-de-paradis nu sunt niciodată nopți) / 510
  2. (Dubele în drum spre gropile de gunoi) / 511
  3. (Gunoierii, gunoierii!) / 514
  4. (Un colecționar de struguri și vânturi) / 519
  5. (Maestrul sub coroana de hârtie creponată) / 520
  6. (Cine umblă fără căpătâi) / 521
- XII. Un imn al bucuriei extras din minunate carte / 524

CARTE INFINITĂ

- (I) Arhivă ascunsă în Cea-Mai-Presus-Biblioteca / 527
- (II) Document fără număr de înregistrare: Ordin către detașamentul special dotat / 527
- (III) Număr real: Procesu verbal de constatare pe diverse problemuri la concret / 528
- (IV) Număr irațional: Omul Virgil, un supraviețuitor din cauze obiective / 531
- (V) Număr aproximativ: În ce lume minunată târâm targa pe uscat, cea mai minunată / 532
- (VI) Număr anulat: Încă un poem ciudat, extras cu forcepsul din spiritul / 535
- (VII) Document fără număr de înregistrare: Pieptul omului Virgil cel repejor la pahare / 536
- (VIII) Număr prim: Convorbire telefonică în ceasul al 12-lea cu întreruperi / 542
- (IX) Număr confidențial: Încă o notă informativă creată de înțelepciunea poporului / 546
- (X) Număr indescifrabil: După o țuică și o lectură a unei sentințe-a-Tribunalului-Poporului / 547
- (XI) Număr natural: Ultima, din șirul unor dorințe retrograde, fără perspective ample / 548
- (XII) Număr incert: Când neadevărul se ascunde în cartea de muncă a adevărului / 550
- (XIII) Număr complex: Pagini din Condica de sugestii și reclamații populare / 551
- (XIV) Număr impar: Un poem incoerent de inocență și lenevie / 555
- (XV) Număr progresist: Dactilogramă în lupta tuturor popoarelor / 557

- (XVI) Număr vigilent: Informare politică mitologico-astrală, cu aluzii dialectic-horticole / 558
- (XVII) Număr transcendent: Notă informativă despre vibrante momente din activitatea unui judecător al vieții noi / 561
- (XVIII) Fără număr: Notă secretă, cu nuanțe floricole, copiată după un proces-verbal de constatare / 565
- (XIX) Fără număr: *Jeu d'amour informatif* consemnat de un observator atent / 567
- (XX) Fără număr: Partea uitată a căii, vieții și adevărului / 569
- (XXI) Fără număr de înregistrare. Pagină smulsă dintr-un proces-verbal / 573
- (***) Fără număr de înregistrare / 575
- (***) Poemul divin, în loc de prefață la Judecata-de-Apoi / 577

Treptele testamentului:

- Mai-Prejos-de-Infern / 5
- Infernul / 49
- Purgatoriul / 163
- Paradisul / 249
- Mai-Presus-de-Paradis / 319
- Carte infinită / 525
- Dosar de instrucție / 582

I. Născut prin eforturile mamei sale și ajuns

cu străduințe într-un oarecare lustru de viață,
Murdar de cerneală pe mâini, căci așa este poetul,
Murdar pe mâini, de-i vine să urle și să fugă,
dar unde să fugă și să urle printre turnuri-babel
Zidite din cărți; mai bine răsfoiește încă una, mai multe,
ridică din umeri, ce altceva mai poate face și spune,
Le închide, cu respirația întretăiată de emoție,
Încruntat sau impresionat, cel puțin așa se presupune;

De frică și de prea lungi ascultări, baricadat,
mai cutreieră printre rafturi arcuite,
Rafturi înghesuite, niciodată adormite, cu degete
și gânduri în mișcări încetinite prin mulțimea
De rânduri cu golurile negre dintre cuvinte, *hic sunt
leones*, aici sunt monștri, de rânduri cu tăceri
Sceptice, cu îndoieli pe față, cu certitudini pe dos,
Unde nimeni cu nimeni se întâlnește nicăieri.

II. Rătăcit pe strada Nisipuri, numărul zero bis**1. (Mai prejos de zile și nopți nu gălesc)**

Rătăcit mai-prejos-de-zilele-și-nopțile veacului,
Eu, cel mai tăcut și deznădăjduit
și nedormit și terorizat și inexistent,

Nu întrezăresc nici zori, nici amurguri cu vopseaua
 scorjită peste mai vechea vopsitură, nici
 Ușă grosolan cârpită, cu minunatul drum promis
 prin gaura cheii, oricum, o cale
 De intrare în neant, nici ușă de ieșire spre alte
 goluri, spre alt abis.

În definitiv, oricine are de ce plânge,
 de ce râde sau de ce dispera, dar
 Să nu însemne tocmai ceea ce mi se interzice,
 să plâng, să râd, să desper; așadar,
 Unde să mă ascund cu mine cu tot decât aici, printre
 Spectre de bolovani nostalgici și dreptunghiulari,
 Blamabili, grei, greoi, inexplicabili, pietre funerare
 sau cărți oraculare, contestabile rămășițe
 de iluminare fără ură, de sacralitate
 Sau de blasfemie, de credință sau de maculatură,
 La alegere, esențiale pentru orice neînțelegere.

2. (Un chip de căsuță cam fără chip)

... locuiesc într-o bibliotecă, prin asta înțeleg un chip-de-
 căsuță și faptă-a-faptei, cam fără acoperiș, cam fără-de-toate,
 fără ferestre și îndoieli, fără gard împrejmuitor, fără poartă și
 alte impasuri, însă cu streșini cârpite între legea morală și iluzia
 primelor flori de primăvară, cu o brândușă-ca-un-cearcăn din
 Guillaume Apollinaire, cu urzici rustice din Serghei Esenin, cu
 toporași din Magda Isanos, ba chiar cu ștevie și păpădii-ca-bănuții-
 lunari; uite un petic din „Lăsați-mă să lucrez, eu sunt iarba” lui
 Carl Sandburg, întâi în zdrențe verzi-ca-vlăstarii, apoi, sinucigaș,
 cu apucături să se arunce în gol odată cu zborul de vară al câtorva
 fluturi zgubilitici...

Cineva o fi părăsit-o neterminată și mi-a transmis tocmai
 mie îngrijorarea să o repar, despre căsuță e vorba, mai din
 dezmințiri de crezuri, mai din prostia luminoasă a utopiilor, mai
 din ciocanul de înfipt cuie și cuvinte, mai din bidineaua de albit
 cine mai știe ce testament prea disperat. Aș încerca să întrezăresc
 labirintul unui poem, nu îmi trece altceva mai cumsecade prin
 minte. Cum toamna întotdeauna începe într-o dimineață de luni-
 marți-miercuri-joi, alteori de vineri-sâmbătă-duminică, după un
 obicei mai mult nefolositor decât de neînțeles, oricât aș duce la
 reparat niște frunze abandonate vântului, nicidecum vânării-de-
 vânt din muzicuța lanțului-cu-patruzeci-de-ochiuri Bob Dylan,
 tocmai acum, iată-le cum ocupă locul ultimelor gălbioare. Fără să
 mă gândesc la consecințe,

Aceste cuvinte parcă ar fi culesse dintr-un psalm, mai
 perseverează o tufă de cârciumărese, iar, de sus, din jgheab, un
 pai de grâușor își aruncă undița...

Precum frunzele căzute
 multe vise mor,
 nimeni nu le poate prinde
 din căderea lor,

În cele din urmă, dintr-o joi pe înserat începe să cadă o
 abundență albă, fulguită...

De marți, fără oră precisă, viscolul își găsește prilej de
 întâlnire cu zăpada, cum o mai numesc unii filozofi ai eșecului.
 Navigatorul pe mări în sărbătoare Saint-John Perse îmi este
 martor. Fără legătură cu idioata irealitate, ce mai contează restul
 sau resturile, când mi-i dată lehamitea să mă întâlnesc de azi
 pe mâine cu prenumele și numele unui poet, Strada Nisipuri,
 locuitor pe ce planetă, greu de precizat dacă locuită, sau numai
 bântuită, prin asta înțeleg un chip de căsuță-cam-fără-chip, numai
 cu acoperiș astral, un chip de căsuță fără ferestre, un chip de
 căsuță cam-fără-de-toate, fără certitudini, un chip de căsuță fără

înfumurări, fără ratări în dezlănțuite variante, însă cochetând cu eșecul și cu alte impasuri, așadar îmi suport vremurile, și ele pe mine, într-o bibliotecă –

3. (Îmi notez în memorie, apoi arunc ciorna)

Oricât ar fi un secol de-asiin, din pădii se-înaltă lampioane, iluminând extatic *mondo-cane* într-o teofanie de lumini;

Oricât ar fi un secol de cretin, în moda nud, nici cruce, nici piroane, colecții-lisus prezintă, de coroane, din partea caselor de mărăcini;

Oricât ar fi un secol de hain, găuri în pâine, găuri în sandale și-în arcuri de triumf fără urale, la ce-i mai dai o creangă de măsline?

Oricât ar fi un secol de meschin, voi scri pe goluri un poem divin.

4. (Nu Oedip, ci cuvântul poetului dinaintea sfinxului)

Ocolind echivocul, decât pe un colț de pagină, mai degrabă îmi notez în memoria-fără-memorie, apoi arunc, mototolit, cât mai încolo nenorocul, încă un prilej să nu mă simt nici judecător nici judecat, ducă-se ghemotocul.

Cu privirile în gol, măsurându-mi viața între limitele dezolării, oricât mi-aș sprijini capul de peretele așezat în față, îl dojenesc:

„Stai cuminte, Mutulache Piscovici, întronat pe al nu știu al cântulea volum din *Divina Comedie a Călătoriilor Eșuate*, vrednicul și pezevenchiule. Când îți spun că ești un motan cu prestigiu, inclusiv în refuzul de-a mânca pâine cu sare, să nu mă crezi. Întepenește locului într-o mie de mărețe coșmare, fi-ți-ar să-ți fie mai mult stilizată decât inspirată blana în tăbăcărie, și privește-mă fără niciun reproș...”

De oboseală prea multă și ironie prea puțină îi șoptesc sfinxului în miniatură, devotatului confident și apărătorului din oficiu, chiar așa, cu răvășit spirit de sacrificiu. În vreme ce deșucheatul nu mă scapă din priviri, eu prefer evaziunea printre altfel de îndeletniciri:

„Luptătorule-pe-viață-și-pe-șapte-vieți”, cu ochi de lampă aprinsă, ce părere îți faci de asemenea bazaconie, nimeni nu te mai bagă în sperieți, cu atât mai puțin un ilustru *Maestru* și o *Margareta*, două personaje malefice sub poalele unui roman cu peripeții indecente și insolente, răscitit pe întuneric, de fapt cu viteza pe secundă a luminii din privirile tale neîndurător de fosforescente.”

5. (Cum tragi pe Dumnezeu de barbă sau de vorbă)

Motanul are viziuni de-artist, să-înnoade-ar vrea cireșele în coade și înnoade-ar vrea să le deznoade în stilul său exact, de tupeist;

Famelic secretar de stat pe vine, îmi numără-îndoielile din ciorbă, trăgând pe însuși Dumnezeu de vorbă în loc de coada lucrului-în-sine,

Chiț, chiț!, la găuricea colț cu zidul; pe-o cărămidă-mi zgârâie, citeț: „Sau preferați exodul cu-orice preț, sau cinic, metafizic, șoricidul!”

De drag, Venus-din-Milo-l pipăie, codoașă; el, nesățul cu mană biblică se-îngrașă.

6. (O iluzie sau un plic foarte ciudat)

Începe jocul de-a-poștașul-consumator-de-visuri în lipsă de porții suplimentare, sub înaltul patronaj al celor șapte culori fundamentale. Între ghearele vopsite cu oja suprarealistă, pe

un sens dublu, triplu, multiplu al vieții de risipitor, misionarul îmi aduce un plic foarte ciudat, cu adresă și roiuri, supraroiuri, megaroiuri de ștampile abia sugerate incolor, fără să conțină o consemnare, fie oricât de imprecisă, a celui mai discret expeditor. Recunosc, a celui mai ezoteric expeditor.

Deocamdată, cu tot consumul exagerat de fantasmă ale salvării, și iluzii, și utopii, acceptând inacceptabilul, deoarece parcurgem calea împreună, viața și adevărul, îl implor:

„Fii atent, libertinule, fii atent!”

Cel puțin până când voi citi, între limitele decenței și prudenței, oarecum emoționat de ciudățenia întâmplării, conținutul ocult al corespondenței.

7. (Părintele Ceresc se destăinuie)

O casă mică: împrejurul micii jucării,
 Pământul verde, verde, verde, tuns ca un soldat;
 În pustnicia lui, viu între morți, mort între vii,
 Îndură Unul Dumnezeu, bătrân și exilat.

8. (Cine a îndrăznit să așeze negru pe alb)

Pe cine să întreb în afară de nimeni? Oricât de stupefiat, mă adresez umbrei motanului, sau absenței umbrei, pentru nimic altceva decât să nu primesc răspuns:

„Cine-a îndrăznit să așeze negru pe alb, cu degetele strânse cumplit pe gâtul uneltei de scris, probabil condei fără minte, sau alte pene și penițe de găște literare, asemenea sfidătoare cuvinte?”

Orice explicații aș imagina, oricât m-aș strădui să conving pe unii academicieni sau pe consumatorii de lămpi stinse, încă mai posed sus și tare mintea întregă a unei mașini de cusut; chiar delirând, nimeni nu ar crede ce mi se întâmplă.

9. (A murit Dumnezeu, un strigăt la marginea șanțului)

Ivocație:

„A murit Dumnezeu!”, filtrate prin pereți și obloane, dintr-odată niște strigăte și jeluiele mă fac să îmi pietresc de spaimă: „Săriți în ajutor, oameni miloși, oameni îndurători!”; astfel am aflat că peste noapte, cum dintotdeauna i se întâmplase, mahalagește, abia urnit de sub o masă, cum se urnește, înjurat...

Strofa I:

..înjurat cum se înjură, smucit de subsuori cum se smucește, îmbrâncit cum se îmbrânțește, luat la palme din speluncă, matolit în toate privințele, pripășitul din fundătura Edenului, colț cu strada Nisipuri, odată nimerit afară, sub stelele pustiului, așadar, cu pălăria aruncată în urmă...

Antistrofa I:

...aruncată în urmă de un vrednic sergent în misiune cu acoperire de ospătar, nu a făcut mai bună treabă, la următorii câțiva pași, decât să se dărâme într-un șanț neastupat, lăsat din întâmplare cu gura căscată, în voia foarte aprobată a sorții, unde să își rupă gâtul...

Strofa II:

„Oarecică a mierlit-o tataia, s-a prăpădit moșulică, s-a încurcat cu moartea ocărățul și amărățul și târșăitul; numai în ciudă s-o fi ridicat la ceruri, să scape de plânsoare și de minunata corolă a marilor pierderi, cădere-ar neizbăvirea să cadă, și învinuirea pe săpătorii de șanțuri, afurisiții și bicisnicii și neisprăviții!”

Antistrofa II:

Nu sunt în stare să trăiesc, așadar nu motanul mă aruncă pe cioburi, ci simt în mine, pe viu, cea mai periculoasă eșuare între amețeală și cutremur, când mi-i dat să aud: „Cu glasul meu din pustie către Domnul am strigat și m-a auzit cu bucurie din muntele cel sfânt al Lui, pace ție...”

III. Te Deum viae Nisipuri

1. (Te Deum viae Nisipuri laudamus, sau cine poartă un metronom în brațe)

... „pace ție, iar dacă la propriile tale înserări imaginate și stări tensionate faci referință, încă nu te-ai apucat

Să le înșiri la uscat, ca pe rufele mângălite sau proaspăt zugrăvite”; mai apoi: „Te asigur, ți se va împlini nenorocirea, numai scoate-ți degetele din ochi!”

Într-un mod straniu, un *domn*, să-i spun într-un fel domnesc; cel mai cărunț dintre cărunții domni, pletos, bărbos, deloc încrunțat, ciufulit ori neglijent, ci numai înzăpezit, văd cum, insistent, mă urmărește pe sub sprâncene, înălbit sub pieptănătura precum a străvechilor patriarhi, prăfuit, uscat, însă zdravăn,

Asemenea smochinului într-un peisaj inexistent, degajă impresia că, după poziția și intensitatea constelațiilor, se lasă

Îmbrăcat într-o salopetă lustruită în coate și zdrențuită de molii; împrejurare extrem de ciudată, fără legătură cu o lume de paiate, adică poartă niște cărți

La subsuoară și un metronom în brațe; cu oarece bruschețe, astfel mi se arată dinainte; aproape în ciudă, văd cum se rupe dintr-un

colț al camerei; se desprinde cu încetineală din umbră și liniște, secundă cu secundă, fără cel mai imperceptibil semn că l-ar deranja prudența, sunt foarte încredințat, invulnerabilă, profundă și trează, a sfinxului meu de introspecție și pază:

„Am simțit cum întunericul tău mă aștepta, deci am îndrăznit să intru fără să mai bat la ușă; sau, de ce nu, Am recurs la căi pașnice, din mărinimie să nu te sperii; concomitent, probabil m-am poticnit de prag, totuși nu sunt prea sigur să mi se fi întâmplat un asemenea

Important eveniment, poticnirea.” Hotărât să nu o fac pe supăratul sau pe miratul, mă asigur de lipsa oricărui surâs, așa că, din creștet în postament, devin un monument neinaugurat: „Da sau nu, totuși ai reușit să intri, când totul și toate, aici, sunt secretizate, încuiate, ermetizate, securizate, sigilate”;

Momente zălude, încăpățânatul intrus, la rândul său, mă crede tare de urechi, totuși nu ridică tonul: „Vom depăși Împreună multe obstacole, și șerpării, și dactili, și trohei, și antinomii; deocamdată nu greșesc, prin urmare confirmă-mi: ești bibliotecarul Școlii-de-arte-

Și-meserii”; prefer să rămân calm, mai puțin foc, mai puțină pară, așa că nu-mi pasă de urechile domnești: „Tocmai mă aflu acasă, martor îmi este adevărul, ceasul și locul soarelui pe traiectoria cerească”, aș încerca să-i precizez cu toată decența, „în timpul personal și liber, așadar mă străduiesc să-l întrebunțez după voința, dacă nu apare cumva vreo contradicție logică, liberă și personală.”

Domnul perseverează, își folosește insistența,
 numai și numai ca să-și dovedească prezența: „În biblioteca
 Scolii cu atât mai mult nu te deranjează nimeni,
 nimic nu ți se cere, nu oferi nimic, câtă vreme ești
 singurul cititor, singurul în trecut, în prezent
 și în viitor, așadar cititorul absolut.”

2. (Te aeternum Patrem, câtă ușurare)

Câtă ușurare, nici încredințat, nici rău intenționat,
 înzăpezitul preferă să mă ignore, adică să discute cu vecinul:
 „Admirativ, vino în brațele mele, leneșule, pufosule
 detectiv, nu-i așa că, lungind-o noi amândoi
 la taclale, deprecieri îndestul cărțile?; unele ni se par
 candelabre în temple, altele, felinare; oricum,

Le preferăm pe cele făcătoare de lumină, pentru că au rândurile
 și golurile între rânduri ca niște ghirlande înflorite; în schimb
 celor producătoare de întuneric nu ne rămâne decât să le acordăm
 iertare, adică începutul păcii, oricât de imperfect, dar mai ales
 obiect; șirurile de litere li se aliniază cu bravadă,

Asemenea unor păduchi insubordonați la paradă”;
 merit să aflu cine o face pe uscatul și peticitul, însă,
 Cu cât mai stupefiat îl cercetez cu privirea, cu atât mai mult
 îmi presimte neliniștea de șoimăriță în zori:
 „Din disperare și uimire, dacă nu dintr-o
 binecuvântată nevoie de mântuire, deja mă cunoști,”

Și îmi pecetluiește ochii, ai mei, cu niște ochi, ai săi, inacceptabil
 de cerești; nimic nu găsește să mai spună, iar eu, repetat în gând,

îmi zic nu și nu și nu, deci îmi propun să nu-i mai răspund, la
 muștenia mea, îi va fi imposibil să-și continue șiretenia; mă înșel:

„Nu m-ai întâlnit absolut niciodată?”, găsește bătrânul
 domn de cuviință să nu tacă; în sfârșit, îi apare
 O ezitare în asediul permanent, doamne, câtă ușurare!

3. (Pleni sunt caeli, este cel mai bun prilej)

Este cel mai bun prilej să-mi regăsesc îndrăzneala, cel puțin
 de grosimea unui nedreptăți: „Dacă introducem în discuție
 inclusiv conceptul de *absolut*, mărim dificultatea oricărui
 răspuns și complicăm prea mult niște idei
 relativ abordabile în esența lor”; zâmbeste,
 prin urmare nu l-am surprins, zâmbeste,

Deci nu l-am încuiat într-o colivie, de unde să-i evadeze numai
 aripile; la fel, îi zâmbesc: „Permite-mi să-ți dau dreptate însă
 în mod condiționat: nu-l vorbi de rău; când ultima oară m-am
 întâlnit, înțelege, cu *absolutul*, nu-mi amintesc alte amănunte, am
 discutat despre nimic altceva, cât mai ales

Despre o cunoștință comună, *veșnicia*, ca într-un sfârșit
 să ne despărțim, prilej pentru dumnealui să mă salute
 Într-un stil foarte respectuos și decent, de dincolo
 de un colț al lumii înclinându-și pălăria.”

4. (Te per orbem terrarum, este adevărat)

Este adevărat, mă aflu închis cu șapte chei și lacăte și zăvoare
 și noduri și coperti și alte încuietori în timpul meu
 Relativ liber, când îmi place să mă consider înconjurat,

sau protejat de toate cărțile omenirii, inclusiv de cărțile pierdute, de cărțile oculte, de cărțile interzise, nescrise, promise, de cărțile sinucise,

De tagma cărților oarecum păstrate ale trecutului, prezentului, ale mai-mult-ca-viitorului, acestea din urmă între nelimitele acelorași însușiri, pierdute, oculte, cenzurate, sacre, interzise, nescrise, profane, așadar bibliotecii de cărți vrednic și vremelnic indecise; ar ridica mâna după una, însă constată

Că este un dicționar de aforisme, ceea ce-l obligă să deschidă și să-i citească primul rând răsărit sub ochi,
 Dar la ce bun un astfel de joc prostuț, fără mesaj, acum și aici, așa că renunță: „Cum nimic nu bănuiesc, pricopsit cu toate aceste ameteitoare lipsuri de sens, te mai întreb o dată nonșalant și firesc, cine

Îmi acordă neșansa, ori indiscreția, ori eroarea, ori ghinionul să-l întâlnească?”; fac un vag efort mintal să-l ispitesc, fiindcă de ce n-ar exista măreție prin bufonerie: „Mai pe înțelesul înțelesului, la o adică, pentru numele lui Dumnezeu, cine ești dumneata, moșulică?”; îmi pierd orice mirare, ajung să-l privesc

Aproape fără prețuire și interes, când mi-aș dărui mie însumi, cu mărinimie, hidoșenia unui răspuns de nătăfleată,
 Dacă nu i-aș simți perseverența de pământ lucrat de o cârțiță, cu obidă, proscrisă, condamnată pe viață.

5. (Tu devicto, bătrânul domn îmi explică)

Bătrânul domn îmi explică, adică mă rătăcește în pustiul pustiului: „Presupune că aș fi maistrul sau ziditorul, zugravul,

Măturătorul, mecanicul, paznicul, prestatorul a orice și a toate serviciile câte se fac și se desfac într-o școală-de-arte-și-meserii”; la rândul meu, mă prefac în cea-mai-fină-balanță de judecător;

„Te recunosc sacerdotul importantului sanctuar, cum dorești; în același timp, să-mi fie cu iertăciune, fără să-mi ardă cumva de foc și de glume în lemne antume, niciodată nu am călcat pragul vreunui locaș de o atât de fascinantă importanță, unde, bucuros, generos, mărinimos, dumneata îți atribui foarte necesare

Profesiuni și, neîndoielnic, de un profund folos la înscriere, unde uceniciei ar trebui să-și depună tezaurele de mărunțiș
 Din buzunare și să-și declare, pe proprie lipsă de răspundere, data ultimei nașteri, o veșnicie, două veșnicii, șapte veșnicii, preferințele pentru morile zilei, de apă sau de vânt, morile amurgului, morile unui vis de-o noapte.”

6. (Judex crederis, am întregul respect)

Am întregul respect pentru bătrânul domn, desigur, ziditor, zidar, stingător de var, un garant la mătură, aici nu încap îndoieli
 Și derogări, al școlii-de-arte-și-meserii, însă nu găsesc nicio legătură cu livreștile mele preocupări, pe când paznicul de noapte, oare nu cumva perfid, cam încearcă să mă avertizeze:

„Cu parcurgerea bibliografiei, unde intră fără locuri de ieșire, precum în familiarul nostru Turn-Babel, toți poeții lumii, te afli pe drumul înfundat, din raft în raft, dar până când și încotro și cum

îți vei prelungi cu indicatoare de circulație și poduri șubrežite o cale prea ambiguă să încapă între sensuri?”

Nu înțeleg ce spune, însă continuă, ține cu încăpățănare să mă lămurească: „Pentru cărți nu există niciun capăt, Totuși unii se încumetă să-l caute”; nicidecum bătrânul domn, zugravul, ci fochistul în vârstă, zidarul, cu metronom în brațe, de ce nu-mi atestă veleitatea?, aș îndrăzni să-l chestionez, de ce tocmai

Cartea-Tăcută-a-Cerurilor, de ce tocmai metronom, de ce își asumă imperativa preocupare să îmi pună la îndoială păianjenii și praful bibliotecii și fișele de lectură pe lângă atâtea alte amănunte, iarăși nu înțeleg, de ce mă cercetează, de fapt, ce încearcă să scoată de la mine printr-o astfel de sibilinică întrebare? „Mărturisește-mi, cine, cu răspundere, va depune următoarea mărturie?”

De ce mă cercetează, când nimic nu este amănunt, însă domnul înzăpezit și pletos și bărbos și misterios, Fără să-l îndemne cineva, începe să recite expresiv, cu înzestrare naturală, neperversită dedesuptul celor mai îndoielnice artificii de maestru în histrionice capricii:

7. (Lux eterna, un babilon de cărți)

„Un babilon de cărți, un babilon de manuale de înțelepciune, cărți de-aprins focul, cărți de rugăciune, în una speră-un om, în alta Don

Quijote-și joacă-în groapa de nisip buclucul de-a mai face pe trăsnițul, cărți să-și rateze șansa de-a orbitul în fițele destinului Oedip,

Cărți cu-autorii șterși, cărți ce habar n-au de minunea lor, cărți vinovate de moartea cărților, cărți aruncate pe-un hârb de masă-a unui anticar,

Iar mâna, din câștig pe cărți, a lui Nimrod, peste prăpăstii și-ape zidărește-un pod.”

8. (Te ergo quaesumus, apreciez talentul de recitator)

Apreciez talentul de recitator al bătrânului domn, meșter în zidărie și în ce mai știe, mai mult, respect excelenta sa Memorie de mare înfrânt al vieții, acesta este adevărul

și calea, însă nu-mi dau seama dacă i-ar fi pe plac: „Ți-am reprodus”, prilej să mă privească îndelung, „Cu ezitări și reproșuri, însă, cine a rânduit, potrivit,

Împletit sau despletit asemenea jocuri de cuvinte, cu echivocuri și pauze pe-alocuri?”; într-un acces de sinceritate, ridic din umeri, semnul meu infam de total abandon: „Mă recunosc învins, habar n-am!”; mai apoi, calm: „Domnule detectiv”, și se întoarce spre martorul cu ochii verzi, de pajiște fosforescentă, al discuției,

„Fii amabil și ajută-mă să îndrept, dacă nu curbura orizontului, cel puțin o îndoială; aici, imediat, străduiește-te Și adu în fața făptașului propriul său opuscul, să-i prezentăm o certitudine deocamdată onorată prin neonorare, dar posibilă, în anumite rătăciri viitoare.”; obosit de inutilul dialog, tocmai observ,

În ce privește atitudinea motanului, că deja s-a predat enigmaticului necunoscut. „Of!, domnule nerecunoscător Mutulache-Pisicovici! Atât mi-e lungimea soartei, de două șchioape; te admir cum orbitezi

retrograd, nu în direcția mea, ci invers acelor de ceasornic.” Astfel, după o dispariție în beznă,

Nicidecum dintr-o firească și neîndoielnică obligație antișoricească, din contra, competent ca un absolvent *Magna cum laudae* al școlii de arte și nu mai știu ce meserii, motanul îmi așează dinainte, pe masă, cu prestanță nobiliară, o ditamai carte extrasă deloc la întâmplare dintre cărțile-de-studiu ale nefericirii...

9. (Aeterna fac, alături de fișa de împrumut)

... Alături de fișa de împrumut, culmea culmilor, în casa mea și în propria bibliotecă, completată cu date personale, Pseudonime, însă, aici e aici, cu o limită: fără profesie; dincolo de orice deocheată mirare la rang absolut, totul pare corect, perfect cartezian, rațional, coerent până la nebunie; nimic de contestat în arta reproșului;

„Între voi, posesorii profesiei de bard, scald, aed, așug, trubadur, guslar, poet, muștrătoare muncă, vă mai prefaceți că le știți pe celelalte până la a douăsprezecea, însă cum o scoateți la capăt cu a treisprezecea poruncă?” nu înțeleg, deci mă folosesc de nedumerire să mai pun la cale o capcană, o ispitire,

Fiindcă am acest inocent și foarte nenorocit obicei, întreb Mereu: „Mi se pare mie, sau despre *Decalog* aduci vorba? Ar fi o poveste mult prea veche să mai provoace emoții bucătăreselor nefericite că li se arde rântașul, cât despre variantele erudite, adică disputele între consumatorii de mari enigme la senectute, Doamne

Ferește și nu ne rătăci pre noi!”; precum Duhul Domnului se purta pe deasupra apelor cu popasuri și tărăgăneli, îi descifrez nu-știu-ce în abisurile ochilor, sau pe obraji, sau între încrețiturile frunții, un nu-știu-ce înspăimântător de concret și monstruos; pe atunci, în pustie, tocmai de aceea, pe ascuns,

Moise își tot număra degetele, pentru ca eu, acum, să-i pun în seamă numai douăsprezece porunci, de unde subtilul Reproș; fără îndoială, dispune de puteri ezoterice, să-mi pătrundă gândurile, ceea ce mi se pare grozav, dacă nu aș începe să simt răceala aerului, sau altceva cu mult mai grav;

Cu cât îl privesc, cu atât îmi asum o totală nedumerire: domnul în vârstă, însă îi spun *Bătrânul*, mi se pare dintr-odată o personificare a năstrușniciei; aș vrea, cu o paradoxal de curată cărpă, să-i șterg bizara întrebare, însă ce-ar fi, cu abuz de inteligență, să înscenez cea mai îngăduitoare, cea mai așteptată amânare.

10. (Dignare Domine, bătrânul poartă niște ochelari străini)

În haine înțolite, la mâna-a doua, de-a surda-l beșteleşti, degeaba-l ierți, bătrânul și pierde vremea printre cărți, pe-ochi, pașnic, cu-ochelarii lui Pessoa;

N-auzi cu-o disperare intrisecă cum face pe tăcutul, mai precis, nu-i cărciumă cu lacătul s-o-închizi, afară dându-l din bibliotecă;

Adus de spate, decăzut spre masă, scrie-alandala, strâmb și-incoerent, de necitit *Al-treilea-testament*, așa că degetele își apasă

În tâmpole, până seamănă leit lui Dumnezeu, amarnic de-obosit.

11. (In te Domine sperave, sunt un idiot)

Sunt un idiot sub cerul ca o bibliotecă, ce nenoroc pe mine; dacă aș purta ochelari, l-aș privi cu aceeași mirare a lui Galileo Galilei ridicându-și ochii, prin lunetă, spre sateliții lui Jupiter, planeta, nicidecum stăpânul, Zeul tuturor Zeilor și Pământului, individ marțial, turnat în uniformă impecabilă de cosmonaut, din pânză metaliferă, argintiferă, cu aruncător de grenade, adică „fulgere și trăsnete”, la șold sau pe umeri, pe când așa, sunt numai un orb, dar mare, cel mai mare:

„Nu-ți recunoști versurile”, îi aud una după alta, dojenile, „Însă vei chibzui asupra lor peste O vreme sau peste vremuri; deocamdată, dedicat inutililor preocupări, îți suportă desfătarea Cam perversă a cititului: fericită este o carte, însă mai fericită este cartea unde se trezește spiritul.”

Aici ar fi dorit să isprăvească, printr-un ultim avânt oratoric, însă mai are ceva de adăugat:

„Dezleagă-te din magie și fie toți asemeni ție; urmează-ți calea, înțelege-o, iubește-o, Nu te plânge niciodată de negăsirea odihnei, nici de lanțurile amărăciunii, ale durerii Ori dojenei, ci dedică-te acelei voințe de-a afla un crez al spiritului, vieții, adevărului și, Secretul cel mai profund, cea de a treisprezecea poruncă; și-aș mai încredința o enigmă: În călătoria ta vei găsi toate negăsitele, însă de o *Carte-infinită*, să o numesc într-un fel Oarecare, oricum nu o vei recunoaște, să nu te apropii,

nici să o studiezi ca pe o inumană
 Comedie nici să o răsfoiești, asemenea vântului.”

În sfârșit, în lipsă de altceva mai bun, accept, așa sunt eu, neastâmpărat în acceptare: „Îmi voi reprima orice interes, nu merită să repet, dar ce se va întâmpla dacă, de ce n-ar exista un *dacă*, voi încălca jurământul?”

12. (Dixit Dominus, preocupat să se caute prin propriile buzunare)

Preocupat să se caute prin propriile buzunare, nu prin ale altora, de unde scoate o coală roșie împăturită în patru, Domnul în vârstă nu îmi răspunde, din contra:

„Te rog”, spune, cu blândețe, arma lui irecuzabilă, „dedică ucenicului tău Mutulache un poem dintre cele mai înalte, Însă fii cu atenție mare, nu-l rătăci după obiceiul de-a face pe zăpăcitul, nu-l arunca, pentru că se vor găsi destui maestri în capricioase interpretări să-i găsească sensuri absconse și nonsensuri.

Cu acestea zise, ar fi vremea să-mi arăt recunoștința și să mă mai duc pe oceanul cu acoperiș celest, unde arca scolii înfruntă furtunile între catarge dintr-o simbolică pădure de mirări și întrebări, suspiciuni, ipoteze și revelații; din plin, pâinea frângând peste-o candelă transfigurată în potir cu vin, împlinească-se

Cuvântul Domnului, amin.”

IV. Odată cu mirarea tuturor mirărilor

1. (Amân să îmi notez niște versuri, până le uit)

Prea-îndurătorul, bunul Dumnezeu
 Și-a împletit o funie, dar n-are
 Niciun habar să-i dea-întrebuințare,
 Probabil o fi bine, o fi rău.

2. (Din proprie voință, bătrânul Domn cam pleacă prin ușa încuiată)

Chiar acum îmi trec prin minte niște versuri pisicești, însă amân a doua oară continuarea pentru alte calendele, fără martori, pentru că, așa cum a venit, intrus pe nevăzute și tăcute, oarecum înzăpezit, deloc gârbovit, la subsuoară cu niște cărți în loc de baston și, în plus, imprudență obligatorie, cu metronomul în brațe, bătrânul domn își cam ia tălpășița, prilej tipic să îmi notez în memorie:

„Odată cu barba și pletele în stilul vechilor patriarhi, cu salopeta ponosită dispăre prin ușa încuiată nu înainte de a-i citi un zâmbet și o mulțumire, ceea ce mă scufundă într-o absolută nedumerire și, bănuitor, în mirarea tuturor mirărilor.”

Schițez, într-un gest necugetat, imposibil de ocolit, o neintenționată frângere a mâinilor, sau o ridicare din umeri, cea mai neputincioasă, fie-mi iertat.

3. (Dat afară din bibliotecă, sau evacuat fără proprie voință)

Dintr-un naufragiat printre gămezile de cărți, inexplicabilă întâmplare, sau, din contra, nefericită coincidență, imediat după plecarea necunoscutului costumat în salopeta profesiei aparent ambigue, mă pomenesc cum devin o umbră mai mult, fără comentarii, glose, note explicative, într-o pădure sau junglă umană pe strada Nisipuri, unde toate încep prost și sfârșesc mai prost, strada Nisipuri la stânga, la dreapta, cu tarafuri de vrăbii eșuate în praful gălbui, înecăcios, aceeași stradă înainte, înapoi, strada buruienilor, a neantului pe această parte eșuată a lumii, strada fundăturilor oricui și-ale nimănu.

Zvârlit în afara pragului de împiedicat, cu pământ pe jos, cu rogojini, nimeresc în stradă, unde aproape cad în hârtoapele perfect proiectate, mai abisale și mai minunat deconstruite, locuri de scaldătoare pentru mândrețe de cocoși printre sperieturi de găini; aici dorm, de lene, pe burtă, în haite, paznici înarmați până în ochi, gheare și canini; uliță tocmai nimerită să simt mirosul cimbrisorului prăjit la soare, al captalanilor voinici, spre veștejire, al pelinului, uliță potrivită să mă împotmolească între lăutari scăpați dintr-o nuntă

până la tocitul pantofilor,
 ori cumetrie cu scandal,
 înmormântare cu chef,

Cu mârâituri și peisaje irealiste, unde, pesimist, comtemplu, fără să-mi dau seama de ce, tufele de hrean, mai-mult-ca-abundente, erupte, prilej să nu iau nici loboda în tragic, nici scaieții în deșert, nici cânepa sălbatică în pustiu, nici cerșelușii din ferestrele obidite, dinaintea gardurilor rupte, date pe spate de putregai sau extaz;

detest pe cine a inventat

râsul în față și a interzis
 plânsul în pumni;

Mai bine aș alege între nimic și nimic, aș deveni frenetic, ori m-aș calma, din aceleași sublime cauze, odată cu fuga primului câine, sau om sau așa ceva mai speriat ca mine, da, strada Nisipuri rămasă cu numele-fără-nume, cu porțile-fără-porți, cu obiceiurile, cu dărâmurile pereților și acoperișurilor de pe vremea tuturor vremurilor, printre nămeții de frunzișuri ai salcânilor, uscații, strâmbii, înghipații, și ai corcodușilor-fără-corcodușe, deasupra cu soarele prăfuros, nebulos, urduros, ziua, cu becurile afumate, aprinse, noaptea, cu becurile sparte, furate.

Neștiind nimeni deosebirea între un bob de zăbavă și un bob de sare, dilematic prilej de interpretare, mai sunt locuri sau nelocuri în destinul meu, unde nu am poposit niciodată, așa că, mutat în alte coșmaruri, mă mai nasc o dată și,

printre primele urlete
 și proteste postnatale,
 fac niște ochi mai mari

Decât spaima tuturor spaimelor și decât neîncrederea tuturor neîncrederilor în vecinătatea unor abominabile fiare, forțe ale nelegiurii și blasfemiei.

V. Mărturisirea poetului și începutul călătoriei

1. (Rătăcit în cea mai fioroasă pădure)

Rătăcit printre zilele-și-noapțile veacului,
 Fără să mai amintesc cântătorii, mijirile, amiezile, vecerniile
 și câte or mai fi, pe cea mai fioroasă stradă,
 Colț cu fundătura *Hercinica-Sylva*, asupra mea se năpustesc
 trei apocaliptice dihanii, în ordinea întâmplătoare

a periculozității,
 Presupusa capra-vecinului, ursul bătrânului fochist Faulkner
 și ghepardul, într-o variantă împăiată, cum nu s-a mai
 pomenit altul din vremurile princepelui *di Lampedusa*.

2. (Prima întâlnire cu brațul protector al omului Virgil)

Fiindcă nu observ prea bine din cauza și prin efectul groazniciei sperieturi, se pare că, pe cale, în viață și adevăr, agresiva treime ar fi cu totul alta: pe lângă vaca-săracului, neșesălata și flămânda, de fapt m-ar amenința cu oroare motanul pufos al detectivului Arthur în cârdășie cu morsa din mustața bardului Leonid, mai degrabă mare profitor,

Greu de împiedicat în praguri, al celei mai proscrise spelunci „Pe-Țărmurii-Stixului”, decât proprietarul unei cărți de vise pe aceleași meleaguri; abia depășit ferocele impas, mai departe, prin preajma gălăgioasă a tavernei „Dialectica-Naturii”, lângă felinare de produs umbră, cea mai amenințătoare umbră, mi se oferă nefericirea, să mă agăț,

Ocnaș frumos al marelui prohod,

Din întâmplare, sau, de nimeni contestată, din irațională neîntâmplare, foarte comod, lovind pahar de votcă în pahar, să mă atârn de brațele omului, dacă om ar fi, Virgil, dacă Virgil ar fi, cu atât mai copleșitor ale agitatului omul Virgil, dintotdeauna euforic și rupt în figuri, nici chiar

Eu, inventatorul poeziei într-o încăpere clandestină
 din adâncurile pământurilor neomenesc de nisipoase,

Însă își este propriul lăudător în gura mare, așa că repetă mereu aceeași recomandare:

Sub cerul mai primejdios de galben, ca frunza,
 aş vrea să devin furios, dar mi-e cu neputință,
 sub cerul mai nesimțit de galben, ca floarea.

Fiindcă, altădată, în vremuri idilice, ar fi vrut să construiască un pod pe sub un fluviu, acum evită cu subtilitate diferite obstacole, în orice caz apreciate, cu totul altele decât praguri, bariere, garduri, gropi, cenzuri de orice nuanțe ideologice, fie chiar transcendente, și amândoi ne prăbușim, fără urmă de rea intenție sau vină, ci numai din necesitate, tot pe drum, pe drum, pe drum, pe altunde nicidecum,

Astfel nimerim peste o speță de cârciumă tocmai spre marginile aceluiași târâm lugubru, împachetat în bezne, dotat până la descurajare cu multă neajutorare, unde alcătuim pereche, de plouă, de nu plouă, nu frați de viță-veche, ci frați de prună-nouă.

3. (Oadă în metru temporal: Despre împărțirea orei în șaizeci de minute)

Prin predestinare, mare maestru al cultului din birtul „Halucinaria” și desăvârșit slujitor în arta sticlelor niciodată goale, întâi omul Virgil recomandă unui cuc să se încalțe cu ciuboțica-cucului, apoi se ridică pe câte un scaun, două, trei, are

de unde, și, cum nu cade, lansează de la oarece înălțime, scrutător, impunător, tumultuos orator, priviri și gesturi largi spre zările tuturor perdițiilor din strada Nisipuri, ale bodegilor și hrubelor fără căpătâi, ale femeilor singure, singurele, ca un stol de rândunele; astfel, pe șoptite,

Șugubăț, începe urcușul, prilej să se cațere, să lanseze, să răcnească până la vehemență și turbulență,

„Nu credeam să învăț a bea vreodată
 Veșnic însetat înfășurat în pahare.”

Încredințat de importanța în univers a poeziei, declamă, însă numai pentru subtilul auz al anumitor inițiați, alții decât niște gradați cu acoperire de zugrăvi purtători de salopete văruite și, mai ales, foarte scufunțați în păhărele; în loc de cofetăria

„Aer cu Fondante”, am nimerit, „Nenorocoșii de noi, cântă și tu, nenorocoșii de noi!”, peste o ditamai cârciuma, adică locul glorios numai bun pentru maestru să recunoască:

„Toate poeziile lumii s-au compus, gata, un milion de ani pauză de gestație, poezia noastră e neantul, gata, pauză, inclusiv neantul a fost compus”; din celelalte separeuri, înecați în basamacul lor de handicapați, auditorii selectați dintre urechile de grade mai înalte, cu ochii viermănos-albaștri, care nu pricep nimic, nimic din idealul țuicii, ori din mântuirea la trei sferturi cu dop, nimic din bolboroseala

De metafore și tautologii, nimic din mormăiala de perifrăze și imprecății, nimic din mârâiala de aluzii, din bombăneala de alegorii despletite, răsucite, de paradoxuri, de confuzii în halbe ciobite cu dinții: „Mai vopsim două sferturi?”

„Aici nu o facem pe zugrăvii de bodegi, mai degrabă pe spărgătorii de chefuri!”, „Ba pe spărgătorii de norme în întrecerile muncitorești ale marilor șampanii, da, câmpul silințelor cu băutura mai roșie ca steagurile pe taverna

„Comitetul-cel-mai-Central”, pe sedii, pe monumente aniversare, asta îmi dovedește că nu prea ești pilangiu în *insuerecție* vânjoasă la păgubit buzunarele; eu muncesc,